U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **E. L.,** zastoupený JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Polní 92, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2009, č. j. 56 Az 156/2008 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Jany Kuřátkové **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 56 Az 156/2008 – 21, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 3. 10. 2008, č. j. OAM-272/VL-07-PA03-2008, kterým stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že její přijatelnost je dána tím, že v jeho věci překračuje kasační stížnost stěžovatelovy zájmy v otázce a) posuzování věrohodnosti a vážnosti důvodů žádosti o azyl žadatele, s tím, že o azyl požádal až po zajištění policií a b) použití zpráv o zemi původu, zejména k situaci v mongolském zdravotnictví. Pokud jde o bod a), splňuje důvody uvedené v ust. § 12 zákona o azylu. Krajský soud pochybil, akceptoval-li postup ministerstva, které konfrontovalo jeho současnou výpověď s jeho výpovědí v první žádosti o azyl v roce 2004, aniž by přijalo možnost, že poměry stěžovatele se změnily. Nyní jsou jeho důvody zejména zdravotní. V důsledku tohoto postupu pak ministerstvo i krajský soud nesprávně

přistupovaly ke stěžovateli jako k osobě nevěrohodné. Rozhodnutí krajského soudu tak vychází víceméně z porovnání obou žádostí. Tento postup nezohledňuje specifika žadatelů o azyl. K bodu b) stěžovatel uvedl, že ministerstvo ani krajský soud si neobstaraly dostatek důkazů o stavu zdravotnictví v Mongolsku a nepřihlédly ke zdravotnímu stavu stěžovatele. U stěžovatele je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, neboť po návratu bude umístěn do vazby, což bude mít na jeho zdravotní stav závažný dopad, a hrozí mu tudíž vážná újma, jež spočívá ve vážném ohrožení života. Dále stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí s tím, že tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Namítané zdravotní důvody nelze kvalifikovat jako pronásledování jeho osoby z důvodů uvedených v ust. v § 12 zákona o azylu. Ministerstvo shromáždilo dostatečné množství informací pro posouzení případu stěžovatele také z pohledu ust. § 14 a § 14a zákona o azylu. Na jejich základě, včetně zpráv o dostupnosti a úrovni lékařské péče v Mongolsku a zajištění práva na spravedlivý proces, neshledalo existenci skutečné hrozby vážné újmy. Ministerstvo svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nezaložilo primárně na nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele, nýbrž jeho výpovědi porovnalo se situací v zemi původu a konstatovalo jejich nedůvodnost z hlediska poskytování mezinárodní ochrany. Kasační stížnost stěžovatele nesplňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu ust. § 104 a) s. ř. s. Ke zdravotním problémům jako důvodům poskytnutí mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudcích ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, a ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, dostupných na www.nssoud.cz. Proto ministerstvo navrhlo, aby kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Nejvyšší správní soud tento neurčitý pojmu vyložil v rozhodnutí 1 Azs 13/2006 ze dne 26. 4. 2006. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.

Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude dále přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Stěžovatelem namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů by mohla být pochybením výrazné intenzity. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů pro nedostatek důvodů se již Nejvyšší správní soud zabýval v celé řadě svých rozhodnutí. Např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz vyplývá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění „není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy.“ Nepřezkoumatelnost je také dána, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), a rovněž tehdy, „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k citovaným závěrům není důvodně tvrzená nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť jeho odůvodnění splňuje výše citované požadavky. Jsou v něm u vedeny skutkové a právní důvody se srozumitelnou, logickou a racionální argumentací. V odůvodnění se krajský soud vypořádal s námitkami stěžovatele dostatečně podrobně a konkrétně. Nejvyšší správní soud tak neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Otázka nevěrohodnosti výpovědí žadatelů o azyl byla již také v judikatuře Nejvyššího správního soudu mnohokrát řešena. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57 a také č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz. V případě stěžovatele však nebyla jeho žádost odmítnuta jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) či § 16 odst. 2 zákona o azylu. Pokud by tomu tak bylo, nebyla by pak vůbec posuzována relevance stěžovatelem uváděných důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu (viz podrobně ke vztahu ust. § 16 a § 12 zákona o azylu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz). Důvody stěžovatele byly naopak ministerstvem věcně přezkoumány (hrozící vazba v Mongolsku, zdravotní důvody, snaha o legalizaci pobytu v České republice) a ministerstvo i krajský soud dospěly k závěru, že stěžovatelem uváděné

skutečnosti v kontextu situace v jeho zemi původu nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel v kasační stížnosti blíže nespecifikoval, proč se domnívá, že jím uváděné důvody jsou azylově relevantními ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a konkrétně pouze uvedl, že ministerstvo pochybilo, pokud porovnávalo obě jeho výpovědi a nedostatečně zjistilo informace o zemi původu, a poukázal na to, že v současnosti jsou důvody jeho žádosti především zdravotní.

Nejvyšší správní soud proto ke stížním námitkám, v nichž uvádí, že podmínky pro udělení azylu splňuje, odkazuje na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2005, č. j. 5 Azs 114/2005 - 51, dostupný na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „(p)oskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem... Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 12. 3. 2007, č. j. 4 Azs 169/2006 – 47, dostupný na www.nssoud.cz, „je nespornou povinností žalovaného získat maximum možných informací, které se vztahují k situaci žadatele o udělení azylu, a na základě shromážděných podkladů rozhodnout, zda účastníku řízení bude azyl udělen, resp. zda bude na žadatele vztažena překážka vycestování či nikoliv. Při posuzování individuálních případů je přitom třeba vycházet z toho, jaká je v zemi původu úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci. Právě tato skutečnost je určující pro posouzení, zda důkazní břemeno leží na straně žadatele o udělení azylu a tento musí přiměřeně prokázat svá tvrzení, nebo zda důkazní břemeno nese správní orgán, který pak musí uspokojivě vyvrátit veškerá tvrzení žadatele o azyl. Tyto závěry plynou rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které v řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybnosti se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz).“ Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, dostupný na www.nssoud.cz.

V souvislosti se zjišťováním informací o zemi původu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, dostupném na www.nssoud.cz, dále

uvedl, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)“. (Dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz.)

Podkladem pro vydání napadeného správního rozhodnutí byly zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ze rok 2006, Ministerstva spravedlnosti a policie Švýcarské konfederace EJPD ze dne 8. 12. 2006 o zdravotní péči v Mongolsku, Světové zdravotnické organizace (WHO) z roku 2007 o situaci v mongolském zdravotnictví, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky (dále jen „MZV“) ze dne 11. 11. 2002 o zdravotní péči v Mongolsku, informace MZV ze dne 18. 7. 2007 týkající se situace v zemi původu (informace potřebné pro řízení o udělení azylu v ČR) a přehled základních dat o Mongolsku. Ministerstvo tak nevybočilo v řízení o udělení mezinárodní ochrany při zjišťování potřebných informací o zemi původu z požadavků citované judikatury, a to zejména ve vztahu ke stěžovatelem uváděným důvodům (zdravotnictví a právo na spravedlivý soudní proces v Mongolsku). Ve svém rozhodnutí vycházelo z těchto důkazů a hodnotilo je ve vztahu ke stěžovatelem uváděným důvodům.

Stěžovatel dále namítal, že mu svědčí důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť bude po návratu do Mongolska umístěn do vazby, kde se mu podstatně zhorší jeho zdravotní stav. Otázka udělení humanitárního azylu je judikaturou Nejvyššího správního soudu komplexně vyřešena. Např. v rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 – 61, Nejvyšší správní soud uvedl, že „udělení azylu je zcela na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“ Blíže viz také rozsudky ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, nebo ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, dostupné na www.nssoud.cz. V usnesení ze dne 12. 6. 2008, č. j. 2 Azs 32/2008 – 52 dále uvedl, že „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v možnosti správního orgánu azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádný z důvodů taxativně stanovených v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán tak může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, například udělování azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených principů demokratického a právního státu.“ Ke zdravotním problémům jako důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v řadě svých rozsudků, např. ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, dostupné

na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, dostupném na www.nssoud.cz, zdůraznil, že „nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak – aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku D. proti Spojenému království ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení čl. 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života.“ Obdobně viz také rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, dostupný na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Krajský soud ustanovil stěžovateli podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupkyní advokátku a v takovém případě platí odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla advokátce přiznána odměna za dva úkony právní služby v částce 2 x 2100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky náleží odměna za převzetí a přípravu zastoupení, je-li právní služba poskytována na základě smlouvy, zatímco je-li klientovi zástupce ustanoven, jak tomu bylo v daném případě, náleží podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky odměna jen tehdy, byla-li uskutečněna první porada s klientem. Z obsahu spisu je zřejmé, že zaměstnanec advokátky nahlížel na krajském soudě 2 x do spisu (dne 18. 9. a 8. 10. 2010). Proto byla advokátce přiznána odměna za úkon podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., neboť se jedná o úkon srovnatelný s úkonem podle § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno v roce 2009, je třeba s ohledem na to, že od 1. 1. 2010 došlo ke zvýšení základní sazby daně z přidané hodnoty, vyřešit otázku, jaká sazba se na úkony advokátky vztahuje. Protože oba byly provedeny v roce 2009, vztahuje se na ně ještě 19% sazba daně.

Poskytnutí služby bylo ve smyslu § 21 odst. 5 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. uskutečněno dnem, kdy byly každý z uvedených úkonů dokonán. V řízení podle s. ř. s., v němž se odměna advokáta počítá na základě jednotlivých advokátem provedených úkonů právní služby, u nichž lze víceméně jednoznačně určit, kdy k jejich provedení došlo (tj. kdy započalo jejich provádění a především kdy skončilo), určí se sazba daně v závislosti na tom, kdy byl úkon dokončen. Advokátka je tedy povinna odvést částku 912 Kč, nikoli 960 Kč kterou si účtovala. Celková částka odměny tedy činí 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu